

Lucas 15, 1-3.11-32

Zie bijgevoegd blad.

Er waren eens twee broers. Ze waren heel verschillend.

De jongste zoon wou van het leven genieten. Hij trok weg uit zijn ouderlijk huis om de wereld te ontdekken en van het leven te genieten. Dat hij in een ver land terecht kwam, in een 'heidens' land dus, was voor hem geen probleem. Met zijn deel van het vermogen van zijn vader *leidde hij een losbandig leven*. Maar het geld raakte op. *Toen hij alles had uitgegeven, werd dat land getroffen door een zware hongersnood, en begon hij gebrek te lijden. Hij trok eropuit en verhuurde zich aan een van de inwoners van dat land, die hem op het veld zijn varkens liet hoeden*. Voor een Jood was dat niet vanzelfsprekend. Varkens zijn onreine dieren. Hij kreeg honger. *Toen kwam hij tot zichzelf*. Was het enkel uit noodzaak of was het echt spijt? Het verhaal geeft geen uitsluitel. Met een klein hartje ging hij terug naar zijn vader om er te werken als dagloner.

De oudste zoon was helemaal anders. Hij werkte plichtsgetrouw *op het veld*. *Jarenlang werkte hij voor zijn vader en nooit was hij ongehoorzaam als hij hem iets opdroeg*. Toen zijn vader een feest gaf omdat zijn broer teruggekomen was, *werd hij woedend en wilde hij niet naar binnen gaan*. Nu bleef hij buiten uit het ouderlijk huis. Zijn houding zegt veel over hem. Hij voelde zich veel beter dan zijn broer. Hij kon niet blij zijn om zijn terugkeer. Van een feest kon er geen sprake zijn. Vreesde hij voor zijn positie nu zijn broer terug was? Moest hij voortaan alles delen met de jongste?

Jezus vertelt de parabel binnen de context van de spanningen met de farizeeën en de schriftgeleerden. *Die zeiden morrend tegen elkaar: 'Die man ontvangt zondaars en eet*

met hen.' In de jongste zoon kunnen we de tollenaars en de zondaars herkennen, die Jezus opzoeken. De oudste zoon is als de farizeeën en de schriftgeleerden, die daarover morren.

In de vader kunnen we God herkennen. Wanneer Mozes bij de brandende doornstruik God vraagt naar zijn naam, krijgt hij als antwoord: "Ik zal er zijn". (Exodus 3, 14) Het is niet echt een naam, wel een eigenschap, een belofte zelfs. Die belofte wordt helemaal geïllustreerd door de houding van de vader in de parabel.

Wanneer de jongste zoon thuis komt, "is zijn vader er": *hij zag hem in de verte al aankomen. Hij kreeg medelijden en rende op zijn zoon af, viel hem om de hals en kuste hem*. Hij organiseert een feest voor hem, "want deze zoon van mij was dood en is weer tot leven gekomen, hij was verloren en is teruggevonden."

Wanneer de oudste niet naar binnen wil, "is zijn vader er ook": *hij kwam naar buiten en probeerde hem tot andere gedachten te brengen*.

Zo is God: "Ik zal er zijn". Hij is er, voor de jongste zoon en voor de oudste zoon. Hij is er, zowel voor tollenaars en zondaars als voor farizeeën en schriftgeleerden. Hij is er voor elke mens. Hij probeert elke mens op goede gedachten te brengen, zodat ze *tot leven komen*. Voor wie er voor open staat is er een feest van leven.

Zo is God er nog steeds, voor ieder van ons.

God, 'Ik zal er zijn',
zo hebt Gij U kenbaar gemaakt
aan Mozes.

Wees er
in goede en kwade dagen
en ontvang elke mens
die voor U open staat.

Wees er
voor ieder van ons,
ook al gaan wij onze eigen weg,
niet altijd volgens uw aanwijzingen.

Wees er
en laat ons delen
in de warmte van uw liefde
en de kracht van uw leven.

Wees er
opdat wij niet verloren gaan
maar leven hebben
in overvloed.

Amen.

Schilderij:
Sieger Köder.

In het licht van Gods woord

Twee broers één Vader

Veertigdagen 2022 / 4